

בכל איבר וアイבר של הגוף, נמצאים גלגליים המוריה ונגללי הרקיע, שהם אש. כלם עולים ויורדים בו, והוא מוקומו בין רקי' וים. כל'ו שלו ארין, שהוא שכינה.

ובנו עופות, פוחטים לנפיהם לקלל רוח לפורת בו - אך כל האיברים איברי הגוף פוחטים בכתה מקורות, בכתה פרקים, בכתה עורקים, בכתה מזרי הלב, מזרי המח, לקלל אותן. שאמ לא ישב בכתה הלב, היה אש הלב שורף כל הגוף. וכמה סלמות וחדרים של עורקי קינה הלב וקינה הראה, כלם מתקנים אלו. בשעה הדבר על בנפי הראה, נעשה קול. באותו זמן, (קהלת י) עוף השמים יוליך את הקול. (תהלים כט) קול יי על המים. מטה רוח, דאיו מוחא, דטמן סליק בכתפי ריאה. קול יי חואב להבות אש, מטה הלב, פשיטא מהפה, נקרא דבר.

ובנוגד שמי בנפי ראה שפותחות בנפיהם לקללו, זהו שפטות (יחזקאל י) ופניהם ובנפיהם פרות מלמעלה - אך שפטות לוקחות הדבר ומרוחות אותו למטה. ובנו שאוון חמץ בנפי (עפ"י ראה, קלן פותחות בלי סרכה לקבל קול זה - אך גם צריכים להיות חמץ התקני הפה, כלם פותחות בלי סרכה בתמזה תקונים, שהם: אחיה"ע בגרון. במ"ר בשפטים. גיכ"ק בחר. דעתנית בלשון. ושרץ"ז בשיטים. ורבור שייהה בהם בלי סרכה ועכוב כלל, זהו שפטות בראשית (כ) ויהי הוא טרם כלה לרבר והנה רבקה יצאת, זו תפלה, שהוא דבר, ובגלה נאמר, אם שנורא תפלה כי אני שפטך, יודע אני שמקבל. ואם יש סרכה ויוצא בעקבות, יודע אני שמתויף. בגין (ס"א גנו) סרכה

בכל אבר ואבר דגופא, אשתחח גלגלי ימא דאוריתא, גלגלי רקיעא, דאיוון אשא. כלחו סלקין ונחתין ביה. ואיהו אתריה בין רקיעא וימא, מאנא דיליה ארעה, דאייה שכינה.

ובגנו נא דעופין, פתיחו גרפיהו, לך לא רוחא לפרשא ביה. הכי כל אברים דגופא, פתיחן בכתה מקורין, בכתה פרקין, בכתה ערakin, בכתה אדרין דלבא, אדרין דמוחא, לך לאו דרבא ליה. דאי לאו דרבא בכתן דלבא, הוה נורא דלבא, אוקיד כל גופא. וכמה סולמיין, ואדרין, ערakin דקנה דלבא, וקנה דריאה, כלחו מתקנן לגביה. בד סליק דבורה, על בנפי דריאה, אתבעיד קול. בההוא זמנה (קהלת י) פי עוף הטעמים يولיך את הקול. (תהלים כט) קול יי על המים. מטה רוח, דטמן מוחא, דטמן סליק בכתפי ריאה. קול יי חואב להבות אש, מטה רוח דלבא, בד נפיק מפומא, אתקרי דבר.

ולכל תרין בנפי ריאה, דפתחין גדרין לך לא ליה, דרא הוא דכתיב, (יחזקאל א) ופניהם ובנפיהם פרודות מלמעלה. הכי שפוו נטליין ליה לדיבור, ופרחין ליה לעילא.

ובגנו נא דאיוון חמזה בנפי (ס"א ענפי) ריאה, כלחו פתיחן בלא סרכא, לך לא האי קול, הכי נמי צריכין למחי תמשא תקונין דפומא, כלחו פתיחן בלא סירכא, בחמש תקונין דאיוון: (דרכ"ח ע"א) אהה בגרון. בומף בשפווון. גיכק בחר. דעתנית בלישנא. זשרץ בשינים. ודברו דיהא בהון, בלא סרכא ועפוכא כלל. דרא הוא דכתיב, (בראשית כד) ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאה. דא אלוזא, דאיוון דבר. ובגניה אחים, אם שנורא תפלי בפי יודע אני שמקובל. וαι אית סרכא ובפוקא בעפובא, יודע אני שמטויף. בגין (ס"א גנו) סרכא בריאה דאייה טרפה.

תפלתי בפי, יודע אני שמקובל. ואם יש סרכה ויוצא בעקבות, יודע אני שטרפה. בראה שהיא טרפה.